

[Morten Lange.]

er en sådan målsætning, vi må have. Det er den vej, udviklingen må gå, og der kan heller ikke være tvivl om, at det er den rette tid til at gå den vej nu, da vi for en gangs skyld har næsten fuld beskæftigelse, det største sociale gode, man næsten kan forestille sig under vore samfundsforhold, men desværre også et gode, regeringen benytter som undskyldning for de særeste krumspring. Jeg kan ikke laste regeringen for det, jeg skal kun nævne, at det ærede medlem fru Viola Nørløv her i tinget har brugt denne sag som undskyldning for de høje fødevarerpriser, som regeringen under så mange kvaler fik sig overtalt til at acceptere. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at vi også vil gøre meget for den fulde beskæftigelse, men dog nødtigt tåbeligheder i den fulde beskæftigelses navn.

Nå, men ser man hele den meget lange smørrebrødsseddel igennem, som den højtærede statsministers tale i virkeligheden er — jeg kan indskyde, at det måske ikke var nødvendigt med en så komplet oprensning af alle tænkelige mindre og større lovforslag, når man skulle beskæftige sig med rigets stilling — men ser man hele seddelen igennem, fornemmer man toner, der peger hen imod en spæd begyndelse til en rigtig lovgivning på de vigtige områder: priser, boliger og pension. Det blev da nævnt, så der var noget, der tydede på, at regeringen var klar over, at der var noget, der måtte gøres, og det blev som sagt understreget af det ærede medlem hr. K. B. Andersen. Vi kan forsikre den højtærede statsminister om, at vi er at finde hjemme, hvis han og hans regering i løbet af et par måneder indser, at det er den slags lovgivning, der skal til for at få arbejdere og tjenestemænd til at føre mild tale til foråret. Men bliver der gjort alvorlige fremskridt på disse lovgivningsområder, ja, så er forligspolitikken naturligvis også forladt, og det må ske jo før jo hellere. Måske det indses af regeringen, når den et par gange med bukken og skraben har henvendt sig til højreoppositionen for at få lov til at bruge et halvt hundrede millioner til nødlidende projekter og så endda få nej, måske i fjerde eller femte omgang få et surt ja til noget af det.

Det er fremgået af dagspressen i dag, at man har fortolket det ærede medlem hr.

K. B. Andersens opridsning af den sociallovgivning, man ønskede, som en varm tilslutning til forligspolitikken, men selv det ærede medlem hr. Helge Larsen synes dog at have forstået, at f. eks. den højst tiltrængte jordlovgivning, som både markedsforhandlingerne og først og fremmest en rationel landsplanlægning og strukturreform i landbruget nødvendiggør, bestemt ikke er omfattet af forligsaftalen. Jeg tror, man bliver nødt til hurtigt at gøre sig klart, at en hel del eller det meste af en fornuftig lovgivning ikke er omfattet af dette Lange-linjeforlig. Lad os håbe, at pressen har taget fejl her; lad os håbe, at socialdemokratiets ordfører mente, hvad han sagde i går, for så betyder det i virkeligheden et brud på den forligspolitik, man har lagt op til.

Der var ikke megen støtte at hente hos den udmærkede højreopposition, vi har i tinget. Det var i virkeligheden meget vanskeligt at se en konstruktiv linje i de to indlæg, vi hørte i går. I virkeligheden var det måske næsten karakteristisk, når det ærede medlem hr. Poul Møller nu var så letsindig at rippe op i Mercursagen; men det karakteriserede egentlig oppositionens politik på sådan en tydelig måde. Vi synes, sagde det ærede medlem, at dette her med pop i æteren er en ren skandale og kulturødelæggende, og derfor mener vi, det vil være helt forkert, hvis staten bruger millioner på det; vi ville gerne have lavet en lov sådan, at private virksomheder kan bruge 30-40 mill. kr., eller hvor meget det er, på et tilsvarende projekt. Det viser hulheden i det, der har været oppositionens politik. Undskyld dette helt komiske eksempel, men det er rart at finde nogle sådanne, skal vi sige småkrystaller, hvoraf man næsten kan se, hvordan forholdene er.

Men skulle den højtærede statsminister gøre det klart for sig selv og for sine regeringspartnere, måske ikke mindst for dem, at det er en anden vej, vi skal, tror jeg samtidig, at den højtærede statsminister vil være i stand til at gøre en af sine tiltrædelsessynder god igen ved officielt og med umiddelbar virkning at slutte kulturpausen; for det er jo ikke rigtigt, at det, der er sket i de sidste måneder, blot er lidt forsinkelser for at spare på bygningsarbejderne; nej, det er en hårdt svunget nedskæringskniv, der bider ind i hele det arbejde, der